

ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੋਧੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ **ਬਨਾਮ** ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ  
ਅਤੇ ਹੋਰ (ਆਰ. ਐਨ. ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.)

ਐਕਟ, ਨੇ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ XXXI I II, ਨਿਯਮ 2 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੁਕਸ ਲਈ, ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਖੱਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ। ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੀ ਸੌਖ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸੱਤਿਆਬਤੀ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ, ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜੋ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਸੀ, ਗਰੀਬ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਲਿਖਣਾ ਘਾਤਕ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ।

(10) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗਰੀਬ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ।

ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 28 ਸਤੰਬਰ 1987 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਐਸ.ਸੀ. ਕੇ

ਆਰ ਐਨ ਮਿੱਤਲ ਜੇ.

ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੋਧੀ ਅਤੇ  
ਇੱਕ ਹੋਰ,—ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1985 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1589 .

9 ਸਤੰਬਰ 1987 ਈ.

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ( 1911 ਦਾ III )—ਸੈਕਸ਼ਨ 236 — ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਮਰ ਦਾ ਸਬੂਤ—ਸਰਕਾਰ ਟੀ ਜੇ ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਰਿਟਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ।

ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ 'ਤੇ-ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਾਹਤ ਆਦੇਸ਼- ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕਰਨਾ - ਕੀ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਕਰਦਾ ਹੈ-ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ-ਕੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਹੋਣਾ ਸੀ।

(ਪਰਾ ੬)

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 5 ਜਨਵਰੀ, 1983 ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਕਾਇਦਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ ਜੱਜ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਮਿਤੀ 15 ਫਰਵਰੀ, 1983 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਖਿਆ 1 ਤੋਂ 3 ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਗਲਤ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਡਿਕਰੀ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ। ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੀ.ਜੀ.ਡੋਗਰਾ .

ਐਸ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਆਰ.ਐਨ ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.

(1) ਇਹ ਅਪੀਲ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੋਧੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਾਰਜ ਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੇ ਮਿਤੀ 5 ਜਨਵਰੀ 1985 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(2) ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਚਪੜਾਸੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਮਤਾ ਨੰਬਰ 133 ਮਿਤੀ 28 ਨਵੰਬਰ, 1953 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. 1) ਦੁਆਰਾ। ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ

ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੋਧੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ **ਬਨਾਮ** ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਈ  
ਅਤੇ ਹੋਰ (ਆਰ. ਐਨ. ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.)

1 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 15 ਨਵੰਬਰ, 1928 ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਲੋਕਲ ਫੰਡ ਐਗਜ਼ਾਮੀਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲ 1976 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸਹੀ ਉਮਰ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 295-76 ਮਿਤੀ 22 ਮਾਰਚ, 1976 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. 3) ਰਾਹੀਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ 11 ਜੁਲਾਈ, 1979 ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 54/55 ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਬਿਤੀਆਂ ਤੋਂ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਉਸਦੀ ਸਰਵਿਸ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ 15 ਨਵੰਬਰ, 1928 ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ - ਮਤਾ ਨੰਬਰ 88 ਮਿਤੀ 21. ਫਰਵਰੀ, 1980 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. 10) ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 15 ਨਵੰਬਰ, 1928 ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਨਿਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 236 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 7334 ਮਿਤੀ 18 ਜੁਲਾਈ, 1980 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ) ਪੰਨਾ 12)। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ 23 ਜੁਲਾਈ, 1980 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰਿਲੀਵ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

(3) ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਲੜੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ 23 ਜੁਲਾਈ, 1980 ਦਾ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(14) ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 23 ਜੁਲਾਈ, 1980 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ, ਉਕਤ ਨੋਟਿਸ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬੇਅਰਥ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਨੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ਬੱਧ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। '

(5) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ 21 ਫਰਵਰੀ, 1980 ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. 10) ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਡੀ.ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮਤਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਲੀਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਣ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 15 ਨਵੰਬਰ, 1928 ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

(6) ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਮਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ. 10 ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 15 ਨਵੰਬਰ, 1928 ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਨੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਮਤੇ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਬਲਦੇਵ ਰਾਜ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਸੈਕਸ਼ਨ 236 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2)। ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅਥਾਰਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੰਧਤ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਮਤੇ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਮਤਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਮਤਾ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਮੈਂ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ

(1) 1972 PLR 144.

(2) 1979 PLR 426

ਰੇਖਾ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਸ਼ਕਰ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਆਰ. ਐਨ. ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.)

ਨੰਬਰ 1 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ

ਲਈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ 5 ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ, XI ਤੁਹਾਡੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਆਰ ਐਨ ਮਿੱਤਲ ਜੇ.

ਰੇਖਾ ਸ਼ਰਮਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1983 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 1928 .

24 ਨਵੰਬਰ 1987

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬੋ.ਐਨ ਰੈਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ( 1949 ਦਾ III)— ਗਿਫਟ ਡੀਡ—ਦੀ ਵੈਧਤਾ—  
ਤੋਹਫੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਮਨੋਰਥ—ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ—ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ—ਕੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ  
ਹੈ।

India ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਦਿਨਜ਼ਰ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੋਹਫਾ ਡੀਡ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ। (ਪਰਾ ੭)।

ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(V)  
ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ